

LBRIS

We know
books

Ioana Trif

Întoarcerea
Vrăjitoarei

Fantasy

~Vol.1~

Ediția a II-a

LITERPRESS, 2021

București

CUPRINS

<i>Capitolul 1</i>	5
<i>Capitolul 2</i>	12
<i>Capitolul 3</i>	19
<i>Capitolul 4</i>	23
<i>Capitolul 5</i>	27
<i>Capitolul 6</i>	33
<i>Capitolul 7</i>	40
<i>Capitolul 8</i>	48
<i>Capitolul 9</i>	51
<i>Capitolul 10</i>	54
<i>Capitolul 11</i>	65
<i>Capitolul 12</i>	69
<i>Capitolul 13</i>	72
<i>Capitolul 14</i>	80
<i>Capitolul 15</i>	85
<i>Capitolul 16</i>	95
<i>Capitolul 17</i>	104
<i>Capitolul 18</i>	107
<i>Capitolul 19</i>	113
<i>Capitolul 20</i>	118

<i>Capitolul 21</i>	123
<i>Capitolul 22</i>	127
<i>Capitolul 23</i>	135
<i>Capitolul 24</i>	147
<i>Capitolul 25</i>	151
<i>Capitolul 26</i>	158
<i>Capitolul 27</i>	166
<i>Capitolul 28</i>	170
<i>Capitolul 29</i>	176
<i>Capitolul 30</i>	182
<i>Capitolul 31</i>	189
<i>Capitolul 32</i>	195
<i>Capitolul 33</i>	199
<i>Capitolul 34</i>	208
<i>Capitolul 35</i>	213
<i>Capitolul 36</i>	223
<i>Capitolul 37</i>	227
<i>Capitolul 38</i>	229
<i>Capitolul 39</i>	236
<i>Capitolul 40</i>	240
<i>Capitolul 41</i>	243
<i>Capitolul 42</i>	246
<i>Capitolul 43</i>	249
<i>Capitolul 44</i>	256
<i>Capitolul 45</i>	264

<i>Capitolul 46</i>	269
<i>Capitolul 47</i>	273
<i>Capitolul 48</i>	277
<i>Capitolul 49</i>	281
<i>Capitolul 50</i>	285
<i>Capitolul 51</i>	288
<i>Capitolul 52</i>	293
<i>Capitolul 53</i>	299
<i>Capitolul 54</i>	307
<i>Capitolul 55</i>	309
<i>Capitolul 56</i>	312
<i>Capitolul 57</i>	320
<i>Capitolul 58</i>	322
<i>Capitolul 59</i>	328
<i>Capitolul 60</i>	333
<i>Capitolul 61</i>	335
<i>Capitolul 62</i>	340
<i>Capitolul 63</i>	343
<i>Capitolul 64</i>	346
<i>Capitolul 65</i>	350
<i>Capitolul 66</i>	354
<i>Capitolul 67</i>	357

Capitolul 1

Prințul stătea îngenuncheat în capela sa întunecată, cu mâinile împreunate atât de strâns, încât sângele încetase să mai circule. Petrecea ore în șir în fața aceluia Dumnezeu pe care credea că-l cunoaște, în compania sfinților și a lumânărilor care îi luminau slab fața. Avea nevoie de ajutorul Lui măreț, pentru că armata care îi distrugea regatul era din ce în ce mai puternică.

Nimeni nu avea curajul să-l deranjeze de la rugăciune, cu toate că nobilii vorbeau pe la colțuri și spuneau că timpul petrecut în genunchi ar fi fost mai util în câmpul luptei. Și nu doar atât, bineînțeles, nobilii aveau de povestit tot felul de lucruri pe la colțuri, mai ales cei plini de bogății. Credeau că li se cuvine lumea, că soarele nu avea dreptul să răsară fără știrea și permisiunea lor.

– De ce îndrăznești să mă deranjezi de la rugăciune?

– Iartă-mă, stăpâne drag, nu vreau să te întrerup, dar am o vorbă de schimbat cu tine și ce altă casă este mai bună pentru noi, decât casa Domnului?

Prințul se ridică de pe podeaua rece de piatră, își făcu cruce și se așeză pe scaunul înalt din care își asculta slujba.

– Părinte Iosuv, nu aș vrea să te poftesc afară din casa Domnului, dar El este singurul cu care doresc să schimb o vorbă acum, mă înțelegeți?

– Jargo, eram aici când te-ai născut, am binecuvântat viitorul care s-a arătat pentru tine și am plâns durerea familiei tale. Sunt alături de tine pentru orice, dar acum trebuie să ascuți ce-ți spun.

Tăcerea prințului îl făcu pe părinte să creadă că este în regulă să vorbească mai departe. Fuseseră vremuri în care îl văzuse pe prinț slab și ușor de manipulat de mâna sa bătrână. De fapt, se bucurase nespus de întorsătura pe care viața de la curte o luase în câțiva ani. Mai întâi, prinții moștenitori muriseră pe rând, lăsând o gaură neagră în inima regelui, deja mult prea bătrân și chinuit de viață. Când se trimisese vorbă la mănăstire să fie adus mezinul Jargo, cel crescut de călugări, Iosuv se împotrivi de văzul lumii, bineînțeles.

Gurile rele spuneau că prințul trebuie să rămână acolo, ca și cum n-ar fi, să se călugărească și să rămână promis Domnului, așa cum îi fusese sortit. Dar astea erau vorbele ce trebuiau să iasă pe gura lui, departe de ceea ce credea cu adevărat. Un prințisor tânăr și speriat, crescut în întunericul mănăstirii, departe de lume, de castel și de coroană, un prințisor care să stea la picioarele lui. Avea să fie numai bun de sfătuit și de pus pe calea cea bună, o cale a lui.

Și iată că muri și regele, singur, bântuit de-o ciumă misterioasă de care numai el se îmbolnăvisese. Întreaga curte își făcuse cruce că bunul rege îi scăpase de chinuri. Se zvonea că făcuse o înțelegere cu Dumnezeu, viața lui în schimbul tuturor vieților din lumea sa. Dar Iosuv se îndoia tare de tot de faptul că Ilari avea ceva în comun cu Dumnezeu. Avusese cândva, desigur, fusese regele cel mai apropiat de Dumnezeu, se sfătuia direct cu El și nu-i ieșea din cuvânt, dar totul se duse de râpă într-o noapte blestemată. Ilari nu mai avea să fie același rege, același om.

Cert era că Jargo nu își cunoscuse tatăl, nici mama, nici frații și nici adevărul. Ținea minte că în momentul intrării sale pe poarta cea mare a castelului, tatăl lui era ars ca un necredincios la marginea cetății, pentru ca boala să nu se răspândească. Insistase să-i ia cenușa și să o îngroape, iar credinciosul părinte se ocupase să dea sufletului odihnă veșnică.

Dar Jargo era altfel decât se așteptase. Băiețelul plâpând și moale întârziase să își facă apariția. În locul lui veni un rege în toată firea, înalt și dur, gata să se urce pe tron. Se ruga ore în șir singur, în capela întunecată construită de bunicul său spre pădure. Îl chema pe Iosuv să spună slujbe, așa cum cerea ritual, dar nici mai mult și nici mai puțin decât trebuia. Rareori venea la biserica cea mare a curții, alături de nobili.

Cât despre conducerea regatului, prințul nu asculta sfaturile nimănui, iar de la o vreme se ridica tot mai tare împotriva bătrânului. Greutățile și durerile prin care trecea mai marele regatului păreau să-l ducă și mai des în întuneric, departe de curte, departe de el.

– Nobilii au nevoie de regele lor, au nevoie să fie conduși, așa cum scrie legea. Și de ceva vreme se întreabă unde este domnia ta atâta timp... eu mai mult decât oricine înțeleg nevoia de rugăciune, dar...

– Tu? De câte ori te rogi, Iosuv?

– Stăpâne, mă rog cuviincios în fiecare zi, doar știi asta, m-ai putea vedea și te-ai putea ruga și tu cu mine!

– Ah, nu, te-am întrebat de câte ori ajungi tu să te rogi singur, singurel, în camera ta, în întuneric, singur, în genunchi și cu capul plecat?

– Stăpâne, eu sunt aici...

– Ajunge! Știu de ce ești aici, să îți slujești adevărații

stăpâni, cei care se dau de ceasul morții, gândindu-se disperați că războiul este cât se poate de aproape de noi, iar dacă cumva ajunge aici, ei își vor pierde liniștea și bogățiile. Oh, Doamne, un astfel de gând îmi aduce un zâmbet pe buze și mai că aș pleca și aș lăsa lumea să se prăbușească. Dar nu mă lasă sufletul, pentru că oamenii săraci și nevinovații sunt răspunderea mea.

– Jargo, aș vrea să înțelegi...

– Am spus că ajunge! Rogu-te să ieși și să mă lași singur. Spune-le iubiților mei nobili să se adune în sala tronului și să mă aștepte. Vom vedea ce vor!

– Mulțumesc, stăpâne bun, mulțumesc!

– Dar, mai ales, vom vedea ce vreau eu, Iosuv! Să nu uiți asta.

Degeaba îi convoca, degeaba se adunau la discuții, pentru că lucrurile care se întâmplau în regat erau departe de puterea lor, a tuturor. Armata cu care se băteau deja de ani buni, cu care și tatăl său se întâlnise, dar și regatele vecine, era o armată despre care nimeni nu știa nimic, dar care părea să crească, în loc să dispară.

Ceva nu părea să fie în regulă cu acest dușman, nu se ridica din rândul oștirii niciun comandant, niciun rege sau împărat, nu se știa ce vor, care este drumul lor și de ce anume aveau nevoie. Se știa doar că luptau din greu și distrugeau totul în cale. Nu se comportau ca alte armate; nu păreau interesați de femei, de bogății sau de teritorii. În urma lor, nu mai rămânea decât cenușă și durere. Și râuri întregi de sânge. Păreau să iubească sângele mai mult decât orice.

Jargo se gândise că este cazul să discute cu liderul lor, să-l întrebe ce dorește, ce poate să facă pentru a opri vărsarea de sânge. Însă scrisoarea lui rămăsese fără răspuns. Luptase și el

pe front de câteva ori și îi văzuse în carne și-n oase, cădeau și sângerau la fel ca oricare om, dar ceva părea diferit. Aproape că se aștepta ca soldații căzuți să se ridice și să o ia de la capăt, așa că Jargo stătuse într-o noapte să-i păzească. Dar nu se întâmplase nimic, erau morți, pur și simplu.

Nobilii îi ridicau tot soiul de probleme, care mai de care. Se discuta despre faptul că trebuia să împingă această armată înapoi și să afle de unde vine, dar lor le era ușor să vorbească din moșiile lor calde, pentru că nu participaseră în viața lor la o luptă. Povesteau și despre faptul că era momentul ca prințul să devină rege. Cu asta tot insistau de câte ori li se dădea ocazia: de ce anume stăteau coroanele încuiate în întuneric?

Apoi, și mai interesant, când avea prințul să se căsătorească din nou? Avusese un strop de ghinion cu prima soție moartă mult prea devreme, în chinurile facerii, dar trebuia să meargă mai departe, era nevoie de un moștenitor sănătos și puternic.

Nobilii păreau să creadă că regele stătea pe tron gata pregătit să le facă lor toate meandrele și să nu le iasă din cuvânt. Dar Jargo fusese crescut să creadă că un rege își poate pune lumea la picioare, iar vorbele sale erau literă de lege până-n ceruri. Din păcate se înșelau cu toții.

Nobilii uitaseră repede domnia lui Ilari, când tuturor le tremura sufletul de teamă, când se gândeau de mii de ori înainte să scoată pe gură măcar un cuvânt, când ar fi plătit oricât pentru o noapte de somn liniștită. Pe atunci știau doar că tiranul stătea pe tron și știa bine să le inspire teamă tuturor. Dar vremurile acelea se duseseră, regele fusese ars, iar lumea avea un nou viitor.

Jargo nu fusese crescut ca un prinț și nimeni nu se aștepta ca el să înțeleagă pe deplin puterea pe care o avea, ceea

ce însemna că era ușor de dus de nas. Nu era niciun soi de coincidență în faptul că în față era pus mereu părintele.

Dar îl subestimaseră cu toții, iar Jargo începuse să se sature de jocuri, minciuni și umbre. Cât despre coroană, lucrurile erau și mai simple: pe capul lui stăteau grămadă multe, nu avea nevoie de altceva.

– Știi că toți te așteaptă în sala tronului, nu? Ai promis că vei merge.

Murad își întrerupsese prietenul în timp ce se uita pe geam. Începuse să ningă cu fulgi mari, iar frigul își făcea apariția, nemulțumit și crunt.

– Îmi place iarna, știi? Este ceva anume cu zăpada, cu albul, frigul și tăcerea aduse de ea. Mi-ar plăcea să mă pot odihni, să uit și eu un pic. Dar hienele nu mă lasă să trăiesc, să sufăr sau să plâng. Am obosit, Murad, sunt un tânăr cât se poate de obosit. Zâmbi.

– Nu arăți rău, să știi. Și, sincer, nu ar zice nimeni că ești pe cale să renunți, încă se mai văd ceva lumini în ochii tăi. Spune-mi, ce vrei să facem?

– Ce crezi că putem face? Sincer să fii!

– Știi bine că sunt. Ne putem întoarce la mănăstire, tu poți renunța la tron și la coroană, îi poți lăsa să se bată pentru putere, așa cum o fac oricum. Noi am putea sta ferți de lumea asta, am avea timp de rugăciune și de antrenamente, de liniște și de soare, nu? Cred că am fost amândoi foarte fericiți după zidurile acelea groase, în timp ce lumea de afară ne plângea de milă.

– Da, așa este. Nu-mi aduc aminte de momente mai frumoase și mai libere decât acelea, dar din păcate, vremurile acelea au apus. Aș vrea un fiu frumos și sănătos, pe care să-l

cresc și să-l așez pe tron, să fie pregătit de luptă, cu gândul și cu spada, pentru ca apoi, noi doi să ne întoarcem acolo unde ne este locul. Dar nu pare să se îndeplinească deloc planul, Dumnezeu nu-mi vorbește, și-a întors chipul și nu mai vrea să mă privească. Oricât am stat să mă gândesc cu ce am putut să-l supăr așa, nu am reușit. Oricât de mult mă rog, oricât de adânc caut răspunsuri, nu reușesc să am niciun moment de pace. Și asta mă face să cred că îmi va fi mult mai greu să plec iar cu trupele la luptă.

– Jargo, noi doi vom face ce trebuie, știi asta. Și acum trebuie să faci ordine, dar să te apuci nu mai departe de tronul tău, nu te uita în zare, ci sub nasul tău.

– Murad, trebuie să știi ceva...

– Nu, nu acum. Schimbă-ți fața și inima, e momentul adevărului crunt. Nu trebuie să fii ca tatăl tău, nu trebuie să arăți cruzime, dar piciorul trebuie trântit puternic în prag, pentru că, vrei sau nu, tu ești regele! Cu coroană sau fără! Când vei înțelegea asta, lumea ta se va schimba.

Capitolul 2

Majestate, v-am așteptat.
– Și? Iată-mă! Nu era niciun bai dacă m-ați fi așteptat zile întregi, sau mă înșel?

Tăcerea se lăsase în sala tronului, iar prințul se așeză pe tronul său. Își luase tot timpul din lume înainte să apară, se îmbăie vreme îndelungată și se îmbracă singur. Regii nu făceau așa ceva, însă lui nu-i plăcea să fie atins și nici urmărit de priviri, așa că se îmbăia singur.

Se îmbrăcase în catifea neagră cu margini aurii ca soarele și părea gata să înfrunte furtuna care se pregătea să apară în fața lui. Trase aer adânc în piept și păși în sala tronului. Nobilii se foiau neliniștiți în scaune, urmăriți de privirea discretă a lui Murad. Jocurile aveau să înceapă.

– Stăpâne, iartă-ne că ne-am permis să părem nerăbdători, însă suntem teribil de îngrijorați pentru soarta regatului. Din păcate, ne simțim legați de mâini și de picioare, un sentiment tare greu de înghițit.

– Ah, da, ce să zic? Sunt de-a dreptul copleșit de grijile voastre pentru regat. Să auzim deci, ce anume nu vă lasă să dormiți liniștiți, domnilor?

– Prințul meu, treburile stau cam așa: marginea regatului a fost din nou atacată, șase sate au fost rase de pe fața pământului, dușmanul a lăsat o dâră teribilă de sânge în urma sa.

Se temea de astfel de vești, însă își imaginase că atacatorul, oricine ar fi el, nu avea să pornească la luptă iarna. Era teribil de frig, iar luptele erau de o mie de ori mai grele pe pământul înghețat și în noaptea tot mai mare, mai neagră și mai tăcută. Era îngrozitor să avansezi cu trupele prin zăpadă, mâncarea era puțină, iar armele și oamenii înghețau. Cu toate acestea, dușmanul, acest necunoscut teribil, se avântase la așa ceva. Nu mai aveau acel pic de pace pe care toată lumea îl așteptase de atâta timp.

Preotul se mișca agitat de pe un picior pe altul, în mod clar fiind denumit mesagerul curții și trebuind să-și facă datoria. Era bine prins între nobilii care îl pusese la conducerea unei biserici asupra căreia avea putere absolută și regele călugăr, cum îi spuneau ei, care devenea tot mai dur și imprevizibil.

– Stăpâne, ne-am adunat noi la sfat și ne-am tot gândit cum să facem să salvăm regatul. Poate că nu ar fi o idee rea să cădem la pace cu acest dușman teribil...

– Nu, zău! Eeei, asta-i bună!

Jargo își pierdu răbdarea mult mai repede decât se așteptase și sări ca ars de pe tron. Trebuia să recunoască că era un pic curios la ce anume se gândiseră mai marii din fața sa, pentru că nu credea să fie o idee care lui să nu-i fi trecut prin minte.

– Ia să auzim, care este planul domniilor voastre, părinte!

– Prințul meu, te rog să mă ierți, eu sunt un simplu mesager și un umil servitor al Lui Dumnezeu. Uneori este mai bine să acceptăm înfrângerea și să ne spălăm rănile, poate că asta este voia cerurilor.

Se așeză înapoi pe tron, învins de tot ceea ce se întâmpla în jurul său. Nu făceau doi bani acești oameni care se măsurau

doar prin nume și bogății. Trecutul lor nu mai spunea nimic despre ei, pentru că sângele de războinic care cursese demult în venele strămoșilor se făcuse galben și mai de curând verde din cauza putreziciunii.

– Toate bune, părinte, dar cu cine să fac eu pace? Spune-mi mie, unde să merg să găsesc capul încoronat ce conduce această armată teribilă și să-i spun că am înțeles, că ajunge? Spune-mi!

– Nu știm, stăpâne, dar cineva trebuie să fie în spatele lor și trebuie să vrea ceva la schimb pentru pace, nu-i așa?

– De ce? Dacă tu ești de vânzare în orice clipă a vieții tale, presupui că toată lumea este la fel?

– Stăpâne, mă judeci tare aspru, pe mine, care ți-am fost alături întreaga-ți viață!

– Nu am timp să aud astfel de povești! Crezi că eu nu știu ce ai făcut, dar am aflat în cele mai crunte moduri și toate m-au luat pe nepregătite. Dar asta este altă discuție, pentru alte timpuri. Acum avem un dușman la porți și-ți spun sincer că nu cred că este chip de pace.

– Stăpâne, îmi permiți să vorbesc?

– Nobile Nicolai, te ascult.

– Soldații noștri se tem să mai lupte și spun că în spatele acestui război stau forțe care sunt departe de noi, forțe întunecate și nemuritoare... stăpâne, se tem că la mijloc stau vrăjitorii...

– Blasfemie! Preotul se ridică în picioare gata să explodeze de furie. Cei ca el se străduiseră secole multe să pună la pământ vechile obiceiuri și ridicaseră ruguri multe pentru a arde asemenea vorbe. Iar acum ele bântuiau fără teamă în sala tronului, în fața unui rege născut pentru Biserică și crescut